

Rozjímanie na štvrtok 3. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na štvrtok 3. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: uznať vlastný hriech; úprimnosť pri spytovaní svedomia; znovuzískanie slobody.

„RAZ VYHÁŇAL ZLÉHO DUCHA, ktorý bol nemý. Keď zlý duch vyšiel, nemý prehovoril. Zástupy žasli“ (Lk 11, 14). To sú slová evanjelistu, ktorý nás bez zbytočných rečí uvádza do tejto scény. Tento evanjeliový výraz – „nemý duch“ – sa zakorenil v duchovnej tradícii Cirkvi na

označenie javu, ktorý môže postihnúť každého kresťana: neúprimnosť. Je to postoj, ktorý sa niekedy môže vyskytnúť v našom živote: ťažkosť vyrovnať sa s niektorým aspektom nášho života, ktorý sme ešte nenaplnili Kristom, a hľadať pomoc pre toto obrátenie.

Keďže diabol je otcom lži, vnáša do hry všetku svoju lstivosť, aby sme si svoje chyby neuvedomili. „Tu je aspekt, ktorý nás môže oklamať: tým, že povieme *všetci sme hriešnici*, ako keď niekto povie *dobré ráno*, niečo obvyklé, dokonca niečo spoločenské, nemáme skutočné vedomie hriechu. Nie: som hriešnik kvôli tomuto, tomuto a tomuto (...) Pravda je vždy konkrétna“[1]. Keďže nie sme oslobodení od žiadneho zla, musíme sa obrátiť na Pána, aby sme sa uzdravili. Pokiaľ ide o „nemého ducha“, Ježiš dáva svojim apoštolom jasne najavo, že „tento druh nemožno vyhnať ničím, iba

modlitbou“ (Mk 9, 29). Priblíženie sa k Bohu s jednoduchosťou, vzývanie Ducha Svätého nám dá milosť lepšie spoznať samých seba, aby sme sa mohli viac stotožniť s Ježišom Kristom.

KEĎ SA SVÄTÝ JOSEMARÍA zamýšľal nad dôsledkami tohto „nemého ducha“, nad nedostatkom úprimnosti voči sebe samému a voči tým, ktorí nám môžu pomôcť, zhrnul ich do jedného, možno silného slova: malichernosť[2]. Tá logicky vyplýva z nedostatku čistého vzduchu, ktorý vytvára pravdu, čo deformuje nielen našu schopnosť rozpoznať, čo je skutočné v našom živote, ale možno aj v slovách druhých. Vidíme to práve u tých, ktorí sú svedkami scény po tom, čo Pán urobí zázrak. Niektorí ľudia v zástupe namiesto toho, aby boli prekvapení touto neslýchanou

udalosťou, začali hovoriť, že Ježiš vyháňa démonov mocou Belzebula. Iní išli ďalej a „žiadali ho o znamenie z neba“, čo je paradoxné, keďže práve boli svedkami skutočného zázraku.

Niekedy sa stáva, že „ak sa nemý démon dostane do duše, všetko pokazí“[\[3\]](#), vrátane dobrých vecí v živote, ako sú zázraky, ktoré Boh koná pred našimi očami. Takýto človek si podmieňuje schopnosť kontemplovať Pánove činy – v sebe i v druhých – a dokonca, ako v úryvku z evanjelia, deformuje jeho zámery. Preto je cenné denne sa obracať na spytovanie svedomia, aby sme sa v tomto krátkom čase, ktorým je modlitba, nastavili s ochotou, aby Duch Svätý osvietil naše svedomie a posunul nás k tomu, aby sme sa každý deň snažili milovať Boha viac a viac; vtedy objavíme hĺbku jeho lásky k nám, keď nás objíme ako otec márnотratného syna, keď s

jednoduchosťou priznáme svoje ťažkosti a hriechy. Preto Cirkev každý rok prosí: „Milostivo vypočuj naše modlitby, Pane, a osvieť temnoty našich sŕdc milosťou svojho Syna, ktorý nás prichádza navštíviť“[4].

JEŽIŠ NA SVOJU OBHAJOBU argumentuje vysvetlením, ktoré by mohol pochopiť každý: každé kráľovstvo vnútorne rozdelené je odsúdené na zánik. Nejedná z moci diabla, pretože by nemalo zmysel, aby Belzebul konal sám proti sebe. Preto im Pán priamo oznamuje hlavnú myšlienku: tento zázrak je naozaj znamením, že prišlo Božie kráľovstvo. To, čoho boli títo ľudia svedkami, nie je nič iné ako uskutočnenie toho, čo bolo ohlásené a čo sám Lukáš uvádza na začiatku svojho evanjelia: Ježiš je Pomazaný

Boží, ktorý prišiel priniesť zajatcom slobodu.

A my sa môžeme pýtať: zajatcom koho? Od toho, kto bol silnejší ako oni: od diabla. Preto Pán pokračuje vo svojom príhovore obrazom: „Keď silný ozbrojený človek stráži svoj dvor, jeho majetok je v bezpečí. Ale keď ho prepadne silnejší ako on, premôže ho, vezme mu zbrane, na ktoré sa spoliehal, a korisť rozdelí“ (Lk 11, 21-22). Od prvého hriechu sa v ľudstve presadil diabol. Ježiš, ktorý je silnejší ako on, musel prísť, aby ho porazil a vrátil ľuďom ich najcennejší poklad: slobodu.

Identifikovať a vyhnať „nemého ducha“ z nášho života znamená chrániť to dobré, čo nám Pán dal. Ako hovorí sám Ježiš: „Pravda vás oslobodí“ (Jn 8, 32). Preto je úprimnosť voči sebe, voči Bohu a voči druhým neoddeliteľnou súčasťou úlohy, ktorú máme všetci:

každý deň bojovať za znovuzískanie slobody. Presvätá Mária, slobodná žena *par excellence*, plná milosti, nám pomôže žiť v každom čase so slobodou, ktorá je vlastná Božím deťom.

[1] František, *Homília*, 29-IV-2020.

[2] Porov. Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 188.

[3] Ibid.

[4] Pondelok druhého týždňa v Advente, modlitba dňa.
